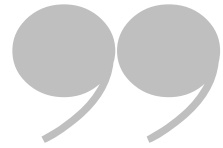

TERÉK ANNA

Levegő

Olyan vagyok, mint a kiöntött víz.
Csontjaimat szétszedték, szívem,
mint a viasz, szétfolyt bensőmben.
(Zsolt 22, 15.)

Itt állok előtted,
nem maradt semmi, ami eltakar,
kipakoltad mellkasomat,
kikapartad szavaimat.

Tégy velem, amit akarsz, uram,
nem fogom ellökni kezed.
Fejtsd le rólam a húst,
morzsold szét csontjaimat száddal,
úgyis mindenem a tied.

Hiába vergődök,
nem tudok kibújni
tenyereid közül.
Oly mindegy, hányan markolnak,
szorítják majd torkomat.
Sosem kaptam tőled
elég levegőt.

Te tenyerelsz rajtam,
szorítasz a földhöz,
tolod ki tüdőmből a levegőt,
kilapítasz, aztán hagyod,
hogy visszaszökjön belém újra.
Nem ölsz meg,
csak próbálsz,
hátha a kínzástól
messzebbre jutok.